

Szerelem

A hókristályok matt színekkel tükrözték vissza a rájuk tévedő napsugarak fényét. Korábbi, szikrázó mivoltukból mintha alábbadtak volna. A tél kemény arcának fehér, fagyos sminkje, mely egyneművé változtatta a tájat, kezdett veszíteni összetartó erejéből, s a lanyhult akarat gyenge küzdelme új energiák éledését biztatta.

A tisztás szélépítette hóbuckái között, rejtett vadcsapák vonalán különféle lábnyomok süllyedtek a hóba. A nyomok mélyén piciny víztükrök rezegtek, amikor a céltalan szellő elsuhant felettük, s az ég hideg kékje kíváncsian fürkészte magát bennük. A roskadó fehérség és a fekete talaj között vékony erek ezrei születtek és indultak nyomban útnak, hogy az olvadó kristályokból gyöngyöződő vizet a völgylankák felé görgessék. A kicsiny folyamok útját hirtelen törték meg és nyelték el üres pocokvárak járatai, hogy új lendületet kapva, a domboldalak lábánál a felszínre törjenek és csatlakozzanak magabiztosan csörgedező társaikhoz.

A rét fehér takaróján varratok kanyargó sora feslett fel, s előbukkant az ébredező föld nyújtózkodó fésületlensége.

Az ökörfarkkóró tavaly még büszkén sudár szára barnába foszlott levelei alá temetve feküdt a latyakos talajon, s lágy szövetének molekulái cseppenként szivárogtak a dermedt gyökerek erdejének hálójára felé, de a gyökerekben már ott lapultak a szárok tette kész kezdeményei.

Az erdőszélen fiatal tölgyek makacsul kapaszkodó száraz levelein citerázott a szél, ügyelve rá, hogy ne ismétlje kétszer ugyanazt a dallamot, ezért más és más erővel és ütemben húzta végig rojtos ujjait az erdősávon. A fák aztán ráuntak a szél játékára, és ágaik elengedték zörgős, halott leveleiket, melyeket a szél még utoljára a kötényébe kapott és átszáguldott velük az erdőn, néhol felcsapva a fák fölé, néhol pedig a mohapárnákat cirógatva a törzsek lábánál. Voltak levelek, melyeket olyan magasra vitt, ahol levél még nem járt, s ott magukra hagyta őket, hogy karéjos szárnyaikon vitorlázzanak kedvükre. De akadtak olyanok is, amelyek az erdő alján kúszó tüskés indák zegzugában akadtak fenn az átsuhanó szél bosszúságára, amiért az jól meg is rázta a szúrós ellenszegülőket. Bár ez utóbbit inkább csak a saját maga megnyugtatósára tette, hiszen az indák mindezt meg sem érezték, s rá sem hederítettek a felbőszült szélre. Végül különböző, rövidebb-hosszabb utakat bejárva, de minden levél a fák lábánál ért földet, ahol társaik már ősz óta nyugodtak.

A Nap rövid pályájának zenitjén jócskán átlépett, sietős léptekkel haladt a horizont felé, s gyenge sugaraival megnyúlt árnyékokat rajzolt az erdő aljára, amikor a tisztászéli tölgyek alatt az árnyak mozdulatlan kavalkádjából kivált egy sötét folt. Két árnyék között átsuhant, majd újra eggyéolvadt a félhomályal. A csend a fénytelenységben úsz-

va átszótta az erdő alját, korhadó tuskók szivacsos odvét, letört ágak s mállott levelek kesernyés illatú anyagi világát, s éppen felfelé kúszott a fák törzsén, hogy jóéjt intsen az erdőnek, amikor halk roppanással a korábbi árnyék vastag csülke mélyen süllyedt a hótól vizes sárba. A vadkan mint önmaga szelleme lépett ki a tisztás szélére, ahol ismét szoborrá vált. Csak orrlíkai tágultak és szűkültek, ahogy veszélyt jelző szagok után kutatott. Széles, csimbókos fülei a rét rezdüléseit firtatták, így azt is hallotta, ahogy egy tócsa tükrén két tölgylevél vitorlázott összekapaszkodva, s a karéjok a pocsolyaszéli száraz fűszálakat súrolták.

Orrhátán saras fűcsomók kapaszkodtak a vízcseppektől csillogó, durva sertékbe. Pajzsként meredő széles lapocskái természetes marban csúcsosodtak. Fekete páncél köpenye kétmázsás, szikla izmaira feszült.

A fiú a tisztás átellenes oldalán egy gyökerestől kifordult öreg gyertyán törzsén ücsörgött és nagyokat ásított. A szemét előntő könnytengerben az ébredező csillagok fürödtek, kikről a közelő est már lehúzta nappali, kék takarójukat. A fiú az álmos könnyfüggönyön keresztül is jól látta kedvenc remetéje fekete jelenését a túloldalon, és ez jókedvre derítette. Egy pillanat múlva azonban már csak az emlékeiben őrizhette a magasztos vad látványát, mert ahogy egy árnyék válik a múlt részévé bármi nesz nélkül, úgy vált az erdő széle üressé: csak néhány mélyen beágyazott lábnyom maradt a hideg éjszakában megdermedő sárban. A fiú leugrott a fatörzsről és nyújtózkodva mélyet szippantott az erdő fanyarul friss illatából, beletúrt kócos hajába, aztán elindult a rögösre kopott úton az erdő szíve felé.

Az erdő szíve a völgy oldalban álló, gyökereivel a mészkősziklák tarajába kapaszkodó aggastyán tölgy volt, melyet azért neveztek az erdő szívének, mert olyan titkokat tudott, amiket csak egy szív tudhat. Legalábbis ez volt a kőbe vésett válasz arra az esetre, ha a kérdés felmerülne, de a kérdést még soha senki nem tette fel.

A fiú ballagott az úton, körülötte a fenyves milliányi túlevele suttogott, ahogy az egyre erősödő szél átvágtatott közöttük, hogy gyantailattal süvítse a tavasz dicséretét az erdőbe. A nappali napsütésre pattogva kinyílt tobozok csattanva ütődtek a talajra szétszórt magjaikat követve, bár a magokat szárnyaik már távolabb repítették: oda, ahol a szülői árnyék helyett csíraélesztő fényt kaphatnak.

A szél pedig cikázott, hol innen tűnt fel, hol onnan, és száguldott tovább, mint aki menekül saját maga elől. Belekapaszkodott az éppen útjába eső fák csupasz koronájába és megrázta őket. A fák recsegve dobálták a talajra száraz águkat, némelyek pedig ekkor néztek utoljára emelt fővel a földre, majd egyensúlyukat veszítve végignyúltak az avaron, ha nem akadtak fenn élő társaik ágkarjába borulva. A más-kor rikácsoló mátyások csendben gubbasztottak az ágak tövében, még ölyvutánzó kedvük is elhagyta őket. A szél ereje és az ágropogás robaja a hosszú tél mozdulatlan csendjéhez szokott vadakban félelmet keltett, és összébb húzódtak búvóhelyeiken. Reggelre azonban megnyugodtak, mert megértették a szél hóbörgésének igazi okát.

A fiú lassú sétával hajnalra megérkezett a völgyhöz, ahol az öreg tölgy vastag, göcsörtös karjait tárta az ég felé, s megállt a fa alatt. Várt néhány percet, majd köszöntötte az aggastyánt:

– Üdvözöllek, dicsó öreg!

A tölgy mozdulatlanul állt: ágai között hiába dühöngött a szél, az meg se reccsent. Kemény rostjaiban már elindult a nedvek keringése, a szállítónyalábok vizet és tápanyagot fuvaroztak a gyökerektől a szendergő rügyek felé, hogy ébredésre noszogassák őket.

– Üdvözöllek, öreg tölgy! – köszönt ismét a fiú, s bízott benne, hogy ezúttal választ is kap.

A tölgy azonban csak állt, mohás kérgére ekkor vetődött az első napsugár, s a zöld bársonypalást még magasztosabbá tette külsejét. A fiú várt még pár percet, végignézett a völgyön, a domboldal szikláin, a védett zugokban zöld leveleit bontogató bodzabokrokon, a völgy alján csordogáló patakon, mely fölé éppen egy szarvas hajolt szomját oltani a pirosuló égerfák alatt. Aztán a fiú hátat fordított a völgynek és a tölgynek, s lehorgasztott fejjel elindult az úton visszafelé.

– Hát ismét eljöttél... – szólt a tölgy.

A fiú felcsillanó szemekkel fordult vissza a fa felé, közben elállt a szél, s a Nap meleg sugarai szurkálva pásztázták a nedves avart, a bokrok és fák rügyeit.

– Hát ismét itt állsz előttem – folytatta a tölgy –, s a szemedben látom, hogy megint ugyanaz a kérdésed hozott el hozzám, mint minden évben.

– Jól ismeresz engem – válaszolt a fiú – de remélem, hogy a válaszod nem ugyanaz lesz, mint eddig.

Az öreg hallgatott. Már szinte az volt a fiú érzése, hogy korábban sem a tölgy szólt hozzá, de aztán mégis folytatta.

– Nem tudok neked mást mondani, csak amit már amúgy is ismeresz. A törvényeket nem én hoztam, én

is csak megtanultam őket, ahogy az évszázadok alatt évgyűrűimbe bevésődtek.

– A törvények, hát persze...

A napsugarak mintha megriadtak volna, hirtelen visszagrottak a völgyoldalról, a fatörzsekről, a talajról. Megszűntek az árnyékok, s hosszú csíkokat húzva az ég és a föld közé, zuhogni kezdett az eső. Az avarszőnyegen súlyosan koppantak a becsapódó esőcseppek, s apró gyöngyökként gurultak a halott levelek labirintusába. A fatörzseken vékony vízerek futottak lefelé, az ágakon ülő rügyek viaszos hamvassága a cseppekből épített nyakéket a kipattanó új élet köré.

– Fogadd el, fiú, hogy, akit szeretsz, soha nem lehet a tiéd – döngte a vén fa az eső csíkos drapériáján át. – Körkörös léted egy ponton találkozik az övével, és ott a tied véget is ér.

A fiú nem szólt többet, felhúzott lábakkal leült az aggyán gyökereihez, s térdeire támasztva az állát nézte a völgyet. Ázott hajtincseiről az arcába csurogtak az esőcseppek, végiggörögtek az álláig, ahonnan lecsepegtek a földre.

Az este váratlanul telepedett az erdőre, s a nappali szürke égbolthoz képest az est homálya alig tűnt változásnak. A fiú a lombokon átkandikáló napsugarak csóvái között lépkedett, szarvasok csapáján, mikor a szétnyíló bokrok között feltűnt a tisztás friss zöld, harmatban úszó látványa. Mire futva elérte az erdő szélét, már bizton látta a lányt a tisztás közepén.

A lány a fűben ült. Ruhája fodrai körülötte szétterülve omlottak a zöldre, s csak a beavatottak tudhatták, hogy a ruhát borító milliónyi szikrázó gyöngy mind egy-egy

harmatcsepp, melyeket napsugárcérnák fűztek össze. A lány hosszú, zöld, szabadon engedett hajában sárga és piros virágok nyíltak, olyanok, mint amilyenek a tisztáson is hajlongtak a fűtenger hullámaiban. Arca sima volt és napbarnított, a szeme kék, és lágyan ringott benne a rét ezer virága. Mozdulatlanul ült, inkább csak a haja és a ruhája lebegett. Bár háttal volt a fiúnak, mégis mikor az kilépett a tisztásra, a lány feléje fordult és rámosolygott. A fiú lépett néhányat feléje, de lábai olyan lassan és nehézkesen mozdultak, mintha gyökerekkel kapaszkodnának a talajba. Erőlködött és lépett még kettőt, de ugyanolyan messze volt a lánytól, mint előtte. A kelő nap irányából fújó szél a zöld tenger hullámait ostorozta, melyek a fiút a tajtékhavnál beljebb nem engedték. A fiú már térdelt, a fűcsomók tövébe kapaszkodva húzta magát előre, mindaddig, míg ereje végleg el nem szállt. Teste a harmatban úszott, hajfürtjei csapzottan tapadtak az arcába, s hasmánt fekvé karját még a lány felé toltá, de a füvek erdeje ezt már eltakarta. A fiú testére újabb vízcseppek gördültek, befedték fekvő alakját és sűrű páraburkot vontak köré. Aztán a szél egy könnyed fuvallattal hátára kapta a hömpölygő párát, hogy tovanyargaljon vele a felhők felé.

A tisztás szélén a füvek mosdás utáni szokásos reggeli tornájukat tartották.

A lány felállt, odalépett, ahol a fiú utoljára feküdt. Vízből szótt ruhájának uszálya mögötte lebegett. Letérdelt, kezét végigsimította a selymes talajon, és felnézett a távolodó felhőkre.

– Én is szeretlek, Április.